22/09/2023

Εθελοντές – Του Πρωτοπρεσβύτερου Θεμιστοκλή Μουρτζανού

/ Γνώμες

Στις πυρκαγιές και τις πλημμύρες που έπληξαν την πατρίδα μας πολλοί νέοι ένιωσαν την ανάγκη να προσφέρουν εθελοντικά τις υπηρεσίες τους. Δεν ήταν ενταγμένοι σε κάποιες Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις, ούτε παρωθήθηκαν από Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης ούτε από κάποια μόδα. Απλά θέλησαν να βάλουν το δικό τους λιθαράκι, ώστε να μη νικηθεί ο τόπος από τη φωτιά και το νερό, να μη πεθάνουν άνθρωποι επειδή οι δυνάμεις του κράτους δεν μπορούσαν ή δεν προλάβαιναν να βοηθήσουν όσους εγκλωβίστηκαν, να δείξουν τελικά ότι στις φλέβες τους κυλά αγάπη.

- Γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Αυτοί οι νέοι, οι οποίοι το μεγαλύτερο διάστημα της ζωής τους πιθανόν να είναι μπροστά σε ένα κινητό, να περνούν τον χρόνο τους άσκοπα, να μην είναι

πολιτικοποιημένοι, να μην είναι σταθεροί στις σχέσεις τους, έδειξαν ότι ο άνθρωπος είναι πλασμένος να αγαπά, να νοιάζεται δηλαδή, να παίρνει πάνω του ό,τι μπορεί να βοηθήσει τον συνάνθρωπο, το περιβάλλον, τους νικημένους από το κακό, και να δείξει ότι δεν χάθηκε η ελπίδα. Και μαζί με τους νέους και άλλοι, μεγαλύτεροι, όπως ο γέροντας με τη βάρκα στη Θεσσαλία, που ένιωσε την ανάγκη να νικήσει τους δικούς του φόβους για τη ζωή και να μεταφέρει όσους μπορούσε σε ασφαλές σημείο. Όπως ο στρατιωτικός που απλώθηκε στο μολυσμένο χώμα για να πατήσουν πάνω του οι ηλικιωμένοι και να βγούνε σε στεγνό σημείο. όπως οι αεροπόροι και οι πυροσβέστες που πάλεψαν νύχτες και ημέρες, για να αντιμετωπιστούν οι μεγάλες πυρκαγιές, χωρίς να αντισταθμίζουν τα χρήματα που λαμβάνουν τον κίνδυνο που υφίστανται. Διότι δεν είναι μόνο ό,τι καταστράφηκε που πρέπει να μας νοιάζει, αλλά και ό,τι σώθηκε.

Αυτή η διάθεση εθελοντισμού δεν φανερώνεται μόνο στις δυσκολίες. Ας σκεφτούμε τις γυναίκες που μαγειρεύουν κάθε μέρα στα συσσίτια της Εκκλησίας για τους ανθρώπους που έχουν ανάγκη. Τα νέα παιδιά που μοιράζονται το καλοκαίρι τους με τα μικρότερα σε κατασκηνώσεις, προσπαθώντας να δώσουν και να πάρουν χαρά, ασφάλεια και αγάπη. Εκείνες και εκείνους που είναι διαθέσιμοι στις γειτονιές για να βοηθήσουν τους αναγκεμένους, από τα πιο απλά, όπως να μεταφέρουν τρόφιμα στα σπίτια και να σκουπίσουν και να καθαρίσουν, μέχρι τα πιο δύσκολα, που είναι να μοιραστούν χρόνο με τους αρρώστους, τους ηλικιωμένους, αυτούς που νιώθουν ότι η ζωή τελειώνει και άνθρωπον ουκ έχουσι. Ας σκεφτούμε εκείνες και εκείνους που κάνουν περισσότερα από όσα αμείβονται για να κάνουν, που είναι πρόθυμοι από καρδιάς, που αισθάνονται ότι η ζωή χωρίς, έστω και λίγη, αγάπη δεν έχει νόημα.

Σε μια πραγματικότητα στην οποία οι άνθρωποι συνήθως βλέπουμε τι δεν έχει γίνει, είμαστε καχύποπτοι απέναντι στο κράτος, καθώς είναι εμφανές ότι τα περιμένουμε όλα έτοιμα από αυτό, το να υπάρχουν ακόμη εθελοντές είναι ένα μικρό θαύμα. Δεν συνεπάγεται ότι η πολιτεία ή οι θεσμοί πρέπει να επαναπαύονται, ούτε να αμνηστεύονται για τις μικρές ή τις μεγάλες παραλείψεις. Το αντίθετο. Να παραδειγματίζονται από την προσπάθεια που βγαίνει από την ψυχή και να αισθάνονται βαρύτερο το χρέος να διορθώσουν τα ημαρτημένα, να προβλέψουν όσα είναι δυνατόν, να διαχειριστούν με σεβασμό ό,τι έχουν κληθεί να αξιοποιήσουν, να δείξουν ότι συμμερίζονται την αγάπη. Αλλά κι αυτό να μη γίνει, το πιστεύουμε και το ζούμε ότι οι εθελοντές δεν θα πάψουν να δίνουν τον εαυτό τους σ’ αυτό που είναι το «εμείς».

Πηγή: pemptousia.gr (themistoklismourtzanos.blogspot.com)